

Den skjulte historien til vers førti – nummer tjuefire

Esekiel nummer fem

Jeff Pippenger
2026-08-10

I avsnittet fra Testimonies, bind fem, som vi nå har betraktet gjennom noen artikler, blir vi gjort kjent med synet av tempelet som ble gitt til Esekiel, Jesaja og Johannes:

«Disse lærdommene er til gagn for oss. Vi trenger å støtte vår tro til Gud, for like foran oss ligger en tid som vil prøve menneskenes sjeler. Kristus gjenkalte på Oljeberget de fryktelige dommene som skulle gå forut for Hans annet komme: ‘Og dere skal høre om kriger og rykter om kriger.’ ‘For folk skal reise seg mot folk og rike mot rike, og det skal bli hungersnød og pest og jordskjelv mange steder. Alt dette er begynnelsen til veene.’ Selv om disse profetiene fikk en delvis oppfyllelse ved Jerusalems ødeleggelse, har de en mer direkte anvendelse på de siste dager.»

Den niende av Av

Tisha B’Av, som på hebraisk betyr «den niende av Av», er den jødiske dagen som markerer ødeleggelsen av både det første tempelet ved babylonerne i 586 f.Kr. og det andre tempelet ved Titus i år 70. Begge ødeleggelsene fant sted på samme kalenderdato — den 9. dagen i den hebraiske måneden Av (som vanligvis faller i juli eller august i den gregorianske kalenderen). Når søster White knytter Jerusalems ødeleggelse til den «tid som skal prøve menneskenes sjeler» i de siste dager, identifiserer hun to ødeleggelser som begge illustrerer den snart kommende søndagsloven.

Vers seksten i Daniel elleve representerer den søndagsloven og samsvarer med vers førtien. I Esekiel brukes Jerusalems ødeleggelse til å illustrere adskillelsen mellom de kloke og de dårlige jomfruene ved søndagsloven. Esekiel var en fange i Babylon da han på mirakuløst vis ble ført til Jerusalem for å se nettopp denne adskillelsen i kapittel åtte til elleve.

Og det skjedde i det sjette året, i den sjette måneden, på den femte dagen i måneden, mens jeg satt i mitt hus og Judas eldste satt foran meg, at Herren Guds hånd falt på meg der. Da så jeg, og se, en skikkelse som så ut som ild: fra det som så ut som hans hofter og nedover, ild; og fra hans hofter og oppover, som synet av strålende glans, som fargen av rav. Og han rakte ut noe som lignet en hånd og tok meg i en hårløkk på mitt hode; og Ånden løftet meg opp mellom jorden og himmelen og førte meg i Guds syner til Jerusalem, til døren ved den indre porten som vender mot nord, der hvor setet for nidkjærhetens bilde var, det som vekker nidkjærhet. Esekiel 8:1–3.

De fire kapitlene fra åtte til elleve er en beskrivelse av adskillelsen, og når søster White kommenterer Esekiel ni, identifiserer hun ikke bare at det var den samme beseglingen som i

Åpenbaringen kapittel sju, men også at Jerusalem representerer den laodikeiske Syvendedags Adventistkirken i de siste dager.

Den gruppe som ikke føler sorg over sitt eget åndelige forfall, heller ikke sørger over andres synder, skal bli latt tilbake uten Guds segl. Herren gir sine sendebud, mennene med ødeleggende våpen i sine hender, dette påbud: «Gå etter ham gjennom byen og slå ned; la ikke deres øye skåne, og vis ikke medynk: drep til siste mann gamle og unge, både jomfruer og små barn og kvinner; men kom ikke nær noen mann som merket er på; og begynn ved Min helligdom. Da begynte de med de eldste mennene som var foran huset.»

«Her ser vi at menigheten—Herrens helligdom—var den første til å kjenne slaget fra Guds vrede. De gamle mennene, de som Gud hadde gitt stort lys og som hadde stått som voktere over folkets åndelige interesser, hadde sveket det ansvar som var dem betrodd. De hadde inntatt den holdning at vi ikke behøver å vente oss mirakler og det tydelige tilkjennegivelse av Guds kraft som i tidligere dager. Tidene har forandret seg. Disse ordene styrker deres vantro, og de sier: Herren vil verken gjøre godt eller gjøre ondt. Han er for barmhjertig til å hjemseke sitt folk med dom. Slik er 'Fred og trygghet' ropet fra menn som aldri mer vil løfte sin røst som en basun for å vise Guds folk deres overtredelser og Jakobs hus deres synder. Disse stumme hundene som ikke ville gjø, er dem som kjenner den rettferdige hevn fra en krenket Gud. Menn, unge kvinner og små barn omkommer alle sammen.»

«De vederstyggelighetene som de trofaste sukket og ropte over, var alt det som kunne skjernes av endelige øyne; men de langt verste synder, de som vakte den rene og hellige Guds nidkjærhet, var ikke åpenbart. Den store hjertegranskeren kjenner hver synd som i det skjulte blir begått av dem som gjør urett. Disse menneskene kommer til å føle seg trygge i sitt bedrag og sier, på grunn av Hans langmodighet, at Herren ikke ser; og så handler de som om Han hadde forlatt jorden. Men Han vil avsløre deres hykleri og for andre åpenbare de synder som de var så omhyggelige med å skjule.»

Ingen overlegenhet i rang, verdighet eller verdslig visdom, ingen stilling i hellig embete, vil bevare mennesker fra å ofre prinsippet når de overlates til sine egne svikefulle hjerter. De som er blitt ansett som verdige og rettferdige, viser seg å være hovedmenn i frafallet og eksempler på likegyldighet og på misbruk av Guds miskunnhet. Deres onde ferd vil Han ikke lenger tåle, og i Sin vrede handler Han med dem uten miskunn.

«Det er med motvilje at Herren trekker sitt nærvær tilbake fra dem som er blitt velsignet med stort lys og som har kjent Ordets kraft i tjenesten for andre. De var en gang Hans trofaste tjenere, begunstiget med Hans nærvær og ledelse; men de vendte seg bort fra Ham og førte andre vill, og derfor kommer de inn under den guddommelige mishag.» Testimonies, bind 5, 211, 212.

Hele Esekiels bok er satt inn i sammenhengen med Jerusalems ødeleggelse. I Esekiels vitnesbyrd er den halvannet år lange beleiringen under Nebukadnesar særskilt markert, men den «mer direkte anvendelsen» av Jesu advarsel i Matteus tjuefire er i de siste dager. Hos Esekiel finnes denne sannhetslinjen i kapittel tjuefire.

15. januar 588 f.Kr.

Atter, i det niende året, i den tiende måneden, på den tiende dagen i måneden, kom Herrens ord til meg, og det lød så: Menneskesønn, skriv opp navnet på dagen, nettopp denne samme dagen: Babylons konge rykket fram mot Jerusalem denne samme dagen. Esekiel 24:1, 2.

På denne datoen, som også er stadfestet ved andre bibelske vitnesbyrd, begynte en beleiring på atten måneder. Herrens ord som kom til Esekiel på denne datoen, besto av lignelsen om blodbyen, fremstilt ved en kokende gryte etterfulgt av en stor ild. Lignelsen representerer tydelig dommen over Jerusalem, og i det samme kapitlet etterfølges den av at Esekiels hustru blir lagt i graven ved et slag som et symbol på at beleiringen som til sist skulle ødelegge helligdommen, hadde begynt.

Og Herrens ord kom til meg og sa: Menneskesønn, se, jeg tar dine øynes lyst fra deg med ett slag; men du skal verken sørge eller gråte, og dine tårer skal ikke renne. Stønn stille, hold ikke sørgeskikk for de døde; bind ditt hodeplagg om deg og ta sko på dine føtter, dekk ikke dine lepper, og spis ikke menneskers brød. Så talte jeg til folket om morgenen; og om kvelden døde min hustru, og om morgenen gjorde jeg som jeg var blitt befalt. Esekiel 24:15–18.

Deretter spurte folket omkring Esekiel om betydningen av lignelsen og hans hustrus død.

Og folket sa til meg: Vil du ikke fortelle oss hva disse ting betyr for oss, siden du gjør slik? Da svarte jeg dem: Herrens ord kom til meg og sa: Tal til Israels hus: Så sier Herren Gud: Se, jeg vil vanhellige min helligdom, deres styrkes herlighet, deres øynes lyst og det som deres sjel ynkes over; og deres sønner og deres døtre som dere har latt bli tilbake, skal falle for sverdet. Esekiel 24:19–21.

Esekiels hustru og helligdommen blir begge i avsnittet omtalt som «dine øynes lyst». Bibelske historikere fastslår at beleiringen varte i atten måneder, mens beleiringene under Cestius og Titus varte i fire år, fra år 66 til år 70. En nøyaktig opptelling av tiden fra den første beleiringen under Cestius til ødeleggelsen er tre og et halvt år, men når man anvender «inkluderende tidsregning», som er den anvendelsen som oftest benyttes i Bibelen, blir det fire år. Å vite at begge tidsregninger er gyldige, gjør det mulig for oss å se både tre og et halvt år fra Cestius til Titus og også fire år.

Vi har to vitner om søndagsloven i Jerusalems to ødeleggelser, og detaljene i begge disse historiene skal anvendes på den snart kommende søndagsloven—der Laodikea blir utspydd av Herrens munn. Begynnelsen på Nebukadnesars beleiring er markert ved Esekiels hustrus død. Ved hennes død fikk Esekiel befaling om ikke å sørge åpent, for han var tegnet på at jødene ble ført bort i fangenskap.

Begynnelsen av fireårsperioden fra 66 til 70 markeres av tegnet på ødeleggelsens styggedom, som var tegnet for de kristne i Jerusalem til å flykte.

Når dere derfor ser ødeleggelsens vederstyggelighet, som profeten Daniel har talt om, stå på det hellige sted, (den som leser, han forstå det:) da må de som er i Judea, flykte til fjellene. Matteus 24:15,16.

To beleiringer som tydelig samsvarer med hverandre, og begge beleiringene inneholder et «tegn» ved begynnelsen av beleiringen. Da Esekiel forklarte hva som var ment med hans hustrus død og hans manglende sorg, forklarte han og nedtegnet deretter:

Så skal Esekiel være et tegn for dere; etter alt det han har gjort, skal dere gjøre; og når dette kommer, skal dere kjenne at jeg er Herren Gud. Esekiel 24:24.

Tegnet ved Esekiels hustrus død var en identifikasjon av den snart forestående ødeleggelsen av Jerusalem og tempelet og det påfølgende fangenskapet i Babylon. Tegnet om ødeleggelsens styggedom, som Daniel talte om, var en advarsel om å flykte fra ødeleggelsen, men begge beleiringene har et tegn ved begynnelsen.

Det vil finne sted en profetisk beleiring før den nært forestående søndagsloven, og Esekiels hustrus død er symbolet på at den laodikeiske syvendedags adventistkirke fullt ut er blitt forbigått; mens Esekiel er et symbol på de hundre og førtifire tusen, og er symbolet på banneret som løftes opp ved begynnelsen av beleiringen. Esekiel er banneret for de hundre og førtifire tusen ved begynnelsen av Babylons beleiring, og tegnet på ødeleggelsens vederstyggelighet ved begynnelsen er Romas «tegn». Det ene tegnet taler om en indre advarsel og det andre om en ytre advarsel. Det var visselig en advarsel til de kristne i år 66, men varslingstegnet var Roma. Tegnet ved Babylons ødeleggelse var Esekiels hustru. Roma er den klasse som mottar dyrets merke, og Esekiel tegnet på dem som mottar Guds segl.

To avsluttende perioder

Den første beleiringen varte i atten måneder, og den andre beleiringen varte i fire år. Begge beleiringene finner sin «mer direkte» oppfyllelse i de siste dager, og begge beleiringene er direkte forbundet med profetien om tre hundre og nittien år og femten dager, som finnes i Åpenbaringen 9,15.

Begynnelsen av de fem månedene i Åpenbaringen ni, vers ti, innbefattet en historie som markerer en periode på trettiåtte år, og som kulminerer i en fireårig beleiring, som er knyttet til tallet trettiåtte, og identifiserte Islams framvekst. Den fireårige beleiringen finner sitt motstykke i den historien som begynte da de (fem månedene) ett hundre og femti år ble avsluttet, og de tre hundre og nitti år og femten dager begynte. Den begynte den 27. juli 1449, og fire år senere førte islam en beleiring på femtifem dager mot Konstantinopel, som ble avsluttet den 29. mai 1453.

Da tidsprofetien som begynte den 27. juli 1449, ble avsluttet den 11. august 1844, samsvarte de fire årene for den første og den andre engels bevegelse fra 1840 til 1844 med den fireårige beleiringen fra 1333 til 1337, og også med den fireårige perioden fra 1449 til 1453. Disse tre vitnene, som alle direkte er en del av den samme profetiske linjen, representerer en symbolsk fireårsperiode da den første og den andre engels bevegelse fra 1840 til 1844 gjentas i historien til den tredje engels bevegelse. Disse tre vitnene er et forbilde på en fireårig beleiring i de hundre og førtifire tusens historie. Denne fireårsperioden blir også illustrert ved Jerusalems beleiringer i 66 og 70.

Begynnelsen på den fireårige beleiringen ved Cestius i år 66, og deretter avslutningen ved Titus i år 70, frembringer et alfa-symbol og et omega-symbol for en periode på fire år. Den samme perioden

fremstilles også som tre og et halvt år, noe som igjen samsvarer med de tre og et halvt profetiske årene da det pavelige Roma trakkett helligdommen ned.

Men forgården som er utenfor tempelet, skal du la være og ikke måle; for den er gitt til hedningene. Og den hellige stad skal de trampe ned i førtito måneder. Og jeg vil gi mine to vitner kraft, og de skal profetere i ett tusen to hundre og seksti dager, kledd i sekk. Åpenbaringen 11:2, 3.

Og de skal falle for sverdets egg og bli ført bort som fanger til alle folkeslag; og Jerusalem skal trækkes ned av hedningene inntil hedningenes tider er fullendt. Lukas 21,24.

Det er vesentlig å merke seg at jeg anvender både «inkluderende» og «ekskluderende» beregning på perioden representert ved alfasymbolet for Cestius til omegasymbolet for Titus. Dette viser at to anvendelser av tid er representert i én historie. Vi har allerede behandlet dette bibelske prinsippet da vi tok for oss (for mange artikler siden) tiden mellom Jesu besøk i Caesarea-Philippi (Panium) og Hans reise til Forklarelsens berg. To bibelske forfattere oppgir seks dager, og én oppgir åtte dager.

Og seks dager deretter tok Jesus med seg Peter, Jakob og hans bror Johannes og førte dem opp på et høyt fjell, hvor de var alene. Matteus 17:1.

Og seks dager etter tar Jesus med seg Peter og Jakob og Johannes, og fører dem opp på et høyt fjell, hvor de var alene for seg selv; og han ble forklart for dem. Markus 9,2.

Og det skjedde omkring åtte dager etter disse ord at han tok med seg Peter og Johannes og Jakob og gikk opp på et fjell for å be. Lukas 9:28.

Jerusalems ødeleggelse har en «mer direkte» anvendelse på de siste dager, og denne ødeleggelsen har to vitner, representert ved Babylon og Roma. De to vitnene stemmer overens med hverandre, men fremviser ulike og vesentlige profetiske kjennetegn for å forsterke sannheten. Beleiringen ved Roma (66 til 70) varte i fire år, noe som også representerer tre og et halvt år. De tre og et halvt årene knytter seg til nedtrampingen av helligdommen og hæren, fullbyrdet både av hedenskap og pavedømme. Nedtrampingen ved pavedømmet varte i tre og et halvt symbolske år, slik det ble forbildet ved bokstavelige tre og et halvt år i beleiringen ved Roma.

Den fireårige beleiringen er også knyttet til de fireårsperiodene som er forbundet med den profetiske linjen som identifiserer opphøyelsen av islam og deretter opphøyelsen av bevegelsen til både den første og den andre, og deretter den tredje engel. Cestius til Titus skjærer gjennom hjulet til det pavelige Roma og også hjulet til islam. Romas hjul og de tre og et halvt årene til Cestius og Titus skjærer gjennom det pavelige Romas tre og et halvt symbolske år, og identifiserer dermed de to størrelsene hedensk og pavelig Roma. Islams hjul er knyttet til den samme historien forstått som fire år, men akkurat som med Romas hjul i den historien, er islam forbundet med en annen makt underlagt islams hjul—nemlig adventismen. Perioden på tre og et halvt år representerer Roma i begge dets faser, og fireårsperioden representerer islam og adventismen. Hedensk og pavelig Roma kan ikke skilles profetisk, og det kan heller ikke islam og adventismen.

Dette krever profetisk at når vi betrakter Babylons beleiring, må to tidsforståelser sees i illustrasjonen av den atten måneder lange beleiringen. To fremstillinger av tid i beleiringen som ble brakt av Roma, krever profetisk to fremstillinger av tid i beleiringen som ble brakt av Nebukadnesar. Nebukadnesars beleiring på atten måneder kan også forstås som et symbol på halvannet år. Atten måneder er halvannet år, og halvannet kan uttrykkes som 1,5 år. Nebukadnesars beleiring var både atten måneder og ett komma fem (1,5) år.

De atten månedene omtaler den makten som skulle trække Jerusalem ned, og de 1,5 årene omtaler islam. Det profetiske beregningshjulet som identifiserer atten måneder, identifiserer Babylon, og det andre profetiske beregningshjulet identifiserer islam. Vi har ennå ikke fremlagt en forklaring på hvordan vi kommer fram til anvendelsen av de 1,5 årene i forbindelse med islam, men det bør bemerkes at de to tidsberegningene i ødeleggelsen som ble brakt av Roma, er knyttet til Romas profetiske hjul, (både hedensk og pavelig), og den andre beregningen er knyttet til islams profetiske hjul. Disse kjennetegnene finnes i både alfa- og omegaødeleggelsen av Jerusalem.

Den fireårige beleiringen av Jerusalem med Cestius og Titus representerer avslutningen på en profetisk linje som begynte med en periode på trettiåtte år, og som ble avsluttet med en fireårig beleiring som symboliserer Islams opphøyelse, og den siste fireårsperioden i nettopp den samme linjen representerer opphøyelsen av fanen til de hundre og førtifire tusen.

Vi vil fortsette med disse tingene i den neste artikkelen.